

Chương 46

Thông Gia Gặp Mặt

Diệp Ngạn cùng Diệp Thành có chút ngạc nhiên với tình cảnh trước mắt..Rất nhanh đưa mắt nhìn ra phía sau thấy Trình Khang đang ôm chặt Diệp Tâm vào lòng..Mà cháu gái của ông vẻ mặt có chút thần thốt còn lại vẫn tươi tỉnh, mắt không đỏ mà thân thể cũng lạnh lạng...

Trần Đình Hải rất bất ngờ khi đụng mặt Diệp Ngạn và cả Diệp Thành trong tình huống xấu hổ như thế này, liền thả tay Trần Kiều Hân ra bước đến có chút dè dặt..

-” Diệp lão gia.Diệp Chủ tịch..Hai người sao lại ở đây..?”

Diệp Ngạn cười nhạt nhìn sơ tình hình ông cũng hiểu đôi phần..

-” À chúng tôi đến đây dùng cơm với thông gia..Trần Tổng có việc gì ở đây à..?”

Trần Đình Hải sượng người nụ cười tắt hẳn, sắc mặt vô cùng khó coi.Bảo Lan đưa mắt nhìn chồng rồi nhìn sang con gái chưa hiểu lí do vì sao sắc mặt Trần Đình Hải kém thế..

Gắng giọng lắm Trần Đình Hải mới thốt nên câu..

-” Tôi đến gặp người quen...”

-”Ông nội..Chú”

Trình Khang ôm lấy Diệp Tâm bước đến.

Chưa đến nơi cô ngốc nào đó đã chạy đến ôm lấy Diệp lão gia...Diệp Thành giang tay liền ôm lấy cháu gái..ánh mắt đầy vẻ cưng chiều..

-” Tiểu Tâm của ông đến lâu chưa..?”

-” Ông lâu quá..Chú nữa..làm Tâm đợi lâu quá trời...”

Diệp lão gia nhìn Diệp Ngạn cười rồi vỗ lấy đầu Diệp Tâm cưng chiều nói..

-” Ông xin lỗi..là do chú của cháu kẹt chuyến bay nên đến trễ..”

Diệp Ngạn cũng cười đưa tay xoa đầu Diệp Tâm..

Diệp lão gia mắt cũng chẳng nhìn Trần Đình Hải một cái, nắm tay Diệp Tâm bước về phía trước, lúc này Trình Quân cũng đã hiểu ra mọi chuyện lướt nhìn qua Diệp Tâm..

Diệp Tâm, Diệp Thành, Diệp Ngạn..Thì ra vợ của Trình Khang là thiên kim tiểu thư của Diệp Thị...

Chưa để Diệp Thành mở miệng ông đã cười nói..

-” Diệp lão gia lâu rồi không gặp.Nhìn Ông ngày càng khỏe mạnh...”

-” Haha..Chủ tịch Trình quá lời rồi.Xin lỗi vì chúng tôi đã đến trễ..Để mọi người chờ lâu rồi..”

Trình Ngạn cũng phớt lờ Trần Đình Hải bước đến bắt tay với Trình Quân..

-” Tại tôi kẹt chuyến bay.Để Trình Chủ tịch chờ lâu..Tôi thật không phải..”

Trình Quân liền xua tay..

-” Không sao..Không sao..Thật không ngờ chúng ta có duyên kết làm xui gia..Mời ngồi..mời ngồi..”

Trương Tuyết Hoa từ đầu đến cuối bà vẫn không hé nửa lời..Lúc Diệp Ngạn và cả Diệp Thành bước vào, thấy sự kinh ngạc rồi dè dặt của Trương Đình Hải bà đón chắc hai người này có thân phận không nhỏ..Khi nghe chồng mình gọi chú của Diệp Tâm là Diệp Chủ tịch bà liền nhớ ra trên thương trường có Diệp Thị vô cùng lừng danh so với Trình Thị của chồng bà còn lớn mạnh hơn nhiều..

Trương Thúy Hoa nhìn qua Diệp Tâm cảm thấy sóng lưng lạnh toát..Cũng chẳng còn tâm trạng nào để ý đến Trần Gia..

Diệp Ngạn bước được mấy bước quay lại nhìn Trần Đình Hải cười như không cười nói..

-” Trần Tổng không vào à..Hay là có việc..”

Trần Đình Hải gượng gạo gật gật đầu..

-” Đúng vậy..Gia đình tôi có việc..Tôi xin phép..”

Nói rồi nắm tay Trần Kiều Hân ra cửa..

-” Ba..ba..”

-” Im miệng...”Mặc kệ sự phản kháng của Trần Kiều Hân, ông ta kéo mạnh cô ta đi. Cánh cửa khép lại không gian nhẹ nhàng hơn hẳn..

Diệp lão gia ngồi vào bàn đưa mắt nhìn Trương Tuyết Hoa vẫn còn đang ngây như phỗng..

-” Trình Phu nhân xin mời ngồi..”

Trình Quân lập tức kéo tay vợ, bà ta sực tỉnh, tay vuốt vuốt tóc cười khan, gượng gạo ngồi xuống cùng chồng..

Trình Khang kéo ghé ôm Diệp Tâm ngồi xuống..Thấy có người nhà của mình Diệp Tâm liền giờ trò nhõng nhẽo..

-” Tâm muốn uống cái này..Cái này ngon nè...cái này nữa..”

-” Không được buổi tối uống nước cam không tốt..”

-” Vậy cái này đi...nha...nha..”

Ôm lấy tay Trình Khang làm nũng..

-” Ừ.Để anh gọi cho em..”

-” Kem nữa..Kem chocolate nữa nha..nha..”

Trình Khang nhéo mũi cô, biết lựa thời cơ lắm mà..

-” Ừ để anh gọi..”

Theo thói quen Diệp Tâm liền hôn chụt lên môi anh cười hì hì..

Diệp Thành quá quen với màn này chỉ biết lắc đầu mỉm cười...

Điềm nhiên nhìn vợ chồng Trình Quân..

-” Trình Chủ Tịch.Thật xin lỗi, hai đứa nhỏ kết hôn nhưng đến giờ hai gia đình chúng ta mới gặp được nhau.Một phần do hai đứa sang Mỹ mới về nước chưa bao lâu.Mà Chú của Diệp Tâm bận đi công tác..Nên hôm nay mới sắp xếp được”

-” Diệp lão gia.Nếu phải trách là trách chúng tôi..Dù sao cũng là nhà trai mà lại không quan tâm đến chuyện này..Xem như bữa cơm hôm nay là lời xin lỗi của tôi vậy..”

Trình Quân mỉm cười nhận lỗi về phần mình.Dù là con trai ông mới thông báo về chuyện ông có con dâu mới cách đây một tuần.Cầm chai rượu rót cho Diệp Ngạn cùng Diệp lão gia..

-” Vậy từ này chúng ta là gia đình..Nếu Tiểu Tâm có làm gì không phải mong hai người bỏ qua “

Diệp Ngạn nâng ly cùng Trình Quân khéo léo mở miệng..

Diệp lão gia vuốt lấy tóc Diệp Tâm..Đôi mắt đầy nếp nhăn cười hạnh phúc lại ản ản nhìn Trương Tuyết Hoa..

-” Trình Phu nhân.Tôi biết Tiểu Tâm nhà tôi còn nhỏ dại, cái gì cũng không bằng người ta.Một phần do tôi chịu hư.Từ nhỏ ba mẹ nó bị tai nạn..Con bé bị tâm bệnh nhờ có Trình Khang nó mới được như ngày hôm nay.

Diệp Tâm rất may mắn mới gặp được Trình Khang. Cũng mong Trình Phu Nhân có thể bao dung chỉ dạy cho con bé nhiều hơn..Có được không?”

Tuy là lời khiêm tốn, nhưng nếu nghe kĩ sẽ hiểu ý tứ của ông. Diệp Tâm vốn là hòn ngọc trên tay của Diệp Thành. Lại đại tiểu thư của Diệp Gia...

Chỉ dạy sao..Bà dám chỉ dạy kiểu gì. Nhìn còn bé đó có chút ngốc thì ra có lai lịch bị tâm bệnh. Dĩ nhiên có chút không cam lòng nhưng bây giờ bà có thể lên tiếng sao chỉ biết.. cười khan gật gật đầu nói..

-” Diệp lão gia..Ngài đừng nói vậy. Tiểu Tâm là cô bé ngoan. Rất đáng để được yêu thương..”

-” Cám ơn..cám ơn..”

Diệp lão gia hài lòng gật đầu..

Trình Quân liếc mắt nhìn vợ..Còn Trình Khang không mấy quan tâm ngồi một bên lau miệng cho Diệp Tâm..Phản ứng của mẹ anh, anh đã đoán trước được không lấy gì làm lạ..

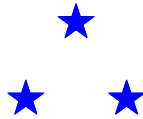
Hai nhà không khí vui vẻ, vừa ăn vừa nói về hôn sự của đôi trẻ...Mọi sự căng thẳng vừa rồi như chưa từng xảy ra..

Trình Khang thật ra chỉ là sắp xếp một buổi gặp mặt..Làm rõ mọi việc, với lại cho cô vợ ngốc của anh một danh phận rõ ràng..Thật ra anh không mấy quan tâm cho lắm..Vì anh sẽ không để cho Diệp Tâm làm dâu hay chung đụng với bất cứ ai..

Anh chỉ thích tổ ấm riêng tư thuộc về bọn họ..Cùng cô du lịch khắp nơi tung tăng hưởng lấy tư vị cuộc sống..Khi nào thích thú trở về ngôi nhà ở Mỹ ngắm nhìn bốn mùa xuân hạ thu đông..Chỉ cần cô vui vẻ hạnh phúc trong vòng tay của anh còn tương lai cứ để anh lo liệu.

Chương 47

Vạch Mặt Nhau

Về đến nhà mà Trương Thúy Hoa vẫn còn mông lung đầu óc vẫn chưa thể tỉnh táo, bàn tay thả chiếc túi xách lên sofa mình cũng ngồi vào thất thần suy nghĩ..

Trình Quân liếc nhìn vẻ mặt quái lạ của vợ..

-” Sao nữa..?”

-” Anh con nhỏ đó đúng là tiêu thư Diệp Gia sao..?”

Trình Quân hết nói nổi, tay cởi áo vest vắt lên tay cười lạnh..

-” Cái đó quan trọng à.Phải ra bà nên quan tâm con trai mình có hạnh phúc với cuộc hôn nhân này không..”

-” Sao không hạnh phúc.Anh không thấy nó cứng chiu con bé đó ra sao à.Có khi nào nó đối với Kiều Hân như thế đâu..”

-” Từ nay đừng nên nhắc đến Kiều Hân nữa.Tôi nói cho bà biết Diệp Gia không dễ đụng vào đâu.Bà còn không yên phận thì hậu quả tự lãnh lấy..”

Trương Tuyết Hoa thấy ông nóng giận bà đứng dậy qua ngòai xuống bóp vai ông, dịu giọng..

-” Em biết rồi.Em đâu phải ngốc mà không biết..”

-” Khônnh được liên quan đến Trần gia nữa.Còn nữa Trình Khang bây giờ vô cùng bất mãn với bà.Bà con không biết thay đổi thì coi chừng nó từ mặt bà luôn đấy..”

Nói rồi ông đẩy bà ra cầm áo khoác lên lâu..Trương Tuyết Hoa lờm lấy ông lẩm bầm..

-” Cha con hai người y như nhau.Tôi làm gì cũng không phải vì hai người sao..Hừ..”

Nói cho đỡ tức thế thôi..Nghĩ lại thời gian qua Trình Khang luôn đối xử lạnh nhạt với bà..Khiến lòng bà cũng nặng nề tổn thương không ít..

Mấy ngày nay Trương Tuyết Hoa thường xuyên gọi điện cho Trình Khang..Nhưng thái độ anh vẫn hờ hững như vậy nói với bà chưa được hai câu đã tắt máy..

Trương Thúy Hoa buồn bực không thôi..

Trình Quân từ trên lầu đi xuống nhìn thấy vẻ mặt của bà ông cau mày..

-” Có Chuyện gì?”

-” Anh xem con trai của anh kia..Em hạ mình gọi điện cho nó bao nhiêu lần.Bảo nó đưa Tiểu Tâm về đây chơi.Nó không cần suy nghĩ liền từ chối còn tắt máy.Làm như về đây em sẽ ức hiếp vợ nó không bằng..”

Trình Quân xem như đã hiểu đưa cặp táp cho quản gia đem ra xe trước, còn mình ngồi xuống ăn sáng..

Thấy chồng mình chẳng đời nào đến việc bà vừa nói. Trương Tuyết Hoa âm ỉ..

-” Sao anh không nói gì...?”

Ông vẫn thong thả ăn sáng nhàn nhạt lên tiếng..

-” Đơn giản nó biết em không thật lòng..”

-” Sao không thật lòng.Không phải em đã chịu chấp nhận Diệp Tâm rồi sao..?”

Lấy khăn lau miệng, uống một chút nước ông đứng dậy nhìn bà lắc đầu nói..

-” Em vốn tiếp nhận Diệp Gia.Chứ không phải Diệp Tâm...”

Trương Thúy Hoa ngậm miệng, chẳng hề phản bác..Bị ông vạch trần bà có chút xấu hổ nói không nên lời..Trình Quân cũng chẳng nói thêm, ra xe đi làm...

Trương Thúy Hoa thở dài chẳng còn tâm trạng ăn uống, ra sofa ngồi xuống..

Quản gia đi từ ngoài đi vào..Sắc mặt có chút khó coi nhẹ giọng nói..

-” Bà Chủ..Có Trần tiểu thư đến “

-” Mẹ..”

Trần Kiều Hân vừa vào đã bước đến ngồi xuống bên cạnh ôm lấy tay bà..

Trương Tuyết Hoa đưa mắt lườm lấy Quản Gia..

Rồi lại nhìn Trần Tuyết Hân, bà nhẹ nhàng rút tay mình ra khỏi tay cô ta cười nhạt nói..

-” Con đến có chuyện gì sao..?”

Nhìn thái độ của bà khác lạ Trần Kiều Hân mày hơi cau nhẹ miệng vẫn ngọt ngào..

-” Mẹ con có mua cho mẹ bộ mỹ phẩm dưỡng da của Pháp.Mẹ sử dụng thử xem. “

Cô ta đặt một túi mỹ phẩm lên trên bàn...

Trương Tuyết Hoa thở dài ngời nhích người ra, trầm giọng nói..

-” Kiều Hân..Con là cô gái tốt.Nhưng từ nay con đừng gọi bác là mẹ nữa.Người ngoài không biết sẽ hiểu lầm mất..Bây giờ Trình Khang nó đã có vợ khác rồi..Để con dâu bác nghe được sẽ không hay..”

Hai mắt Trần Kiều Hân mở to như không tin những gì mình đã nghe, hít thở sâu cười gượng..

-” Mẹ! Có phải mẹ giận gì con không.Mẹ nói mẹ chỉ chấp nhận một người con dâu là con thôi mà..Sao giờ...”

Trương Tuyết Hoa chép miệng có chút chột dạ bà đứng dậy sang ghế khác ngồi tạo khoảng cách giữa hai người, xoa lấy bàn tay của mình..

-” Thì đúng là vậy.Con cũng thấy mà bác đã cố gắng hết cách.Nhưng Trình Khang nó rất yêu cô gái kia..Còn nữa bác trai con cũng đã chấp nhận rồi.Bác làm vợ cũng phải nghe theo..”

Trần Kiều Hân nghe bà nói mà nổi tức giận dâng lên..Cô ta đứng dậy cười lạnh cũng chẳng cần nể nang gì nữa..

-” Hừ..Bà nói còn hay hơn hát..Tại sao bà không nói vì bà biết được con dâu mới của mình là tiểu thư Diệp Gia..Có mối ngon hơn nên bà muốn đá tôi ra..”

-” Thái độ vậy là sao.Cha mẹ cô không dạy cô biết lễ nghĩa hay sao “

Trong mắt Trương Tuyết Hoa..Trần Kiều Hân đối xử với bà lúc nào cũng lễ phép kính trọng lần này nằm ngoài sức tượng tượng của bà mà..

Trần Kiều Hân cười lớn..

-” Bà vốn không xứng để tôi phải kính trọng..”

-” Lão Tấn Ông đuổi cô ta ra khỏi đây nhanh cho tôi.. “

Trương Tuyết Hoa giận run, quát lớn bảo quản gia đuổi khách..

-” Bà không cần đuổi tôi cũng chẳng cần ở lại “

Bước ra được mấy bước, cô ta lại quay lại cầm lấy túi mỹ phẩm..Nên giày cao gót rời đi..

-” Hồn xược mà..Bây giờ mới thấy rõ con người của nó “

Trương Tuyết Hoa nghiêng răng hậm hực...

Trần Kiều Hân ngồi lên xe, cũng giận dữ không kém..Cô ta tìm lấy số Trình Khang bấm nút gọi cho anh..Cô ta biết anh sẽ không nghe máy nhưng vẫn hi vọng được nghe tiếng nói của anh..

Ngoài dự đoán là Trình Khang lại nghe máy..Giọng anh lạnh nhạt vang lên.

-” Chuyện gì..?”

Trần Kiều Hân kinh hỷ, nhìn vào số chớp nháy trên màn hình xác định mình không gọi làm mới dè dặt lên tiếng..

-” Khang..là em..”

-” Tôi biết có chuyện gì?”

Giọng anh dường như không nhẫn nại..

-” Em..em muốn gặp anh..”

-” Tôi không rãnh.Có gì nói ngay nếu không tôi tắt máy “

Chưa nói hết câu đã bị anh cắt ngang..

Trần Kiều Hân gập gáp nói..

-” Đừng..đừng tắt máy..Em nói..em nói..

Khang anh có thể cho em một cơ hội nữa không.Em hứa sẽ làm một người vợ tốt bù đắp tất cả cho anh được không.Anh đừng bỏ rơi em mà..Em xin anh đấy..”

Giọng Trần Kiều Hân lạc đi, nức nở van nài tình yêu của anh..Mong anh sẽ động lòng mà thương cảm..Ai ngờ Trình Khang lạnh lùng cười khẽ rồi nói..Tiếng cười của anh đến sau này khi nhớ lại Trần Kiều Hân còn cảm thấy ớn lạnh..

Anh nói..

-” Cô khóc gì chứ.Tình yêu của cô tôi không dám nhận.Mà tôi vẫn chưa nói với cô sao.

Những tấm hình của cô với nhân tình của mình tôi con lưu giữ trong máy..Dạo này tôi rất bận.Tôi không muốn bị ai quấy rối..Tôi chỉ sợ tâm trạng không tốt lỡ tay click chuột một cái, những tấm ảnh đẹp để đó sẽ có mặt tại Trần Thị..Còn một số trang báo giải trí..

Nên cô đừng gọi điện khóc lóc với tôi..Khiến tâm trạng tôi không vui sẽ thiệt cho cô đó...”

-” Anh..anh...”

Sắc mặt Trần Kiều Hân tái mét, bàn tay cầm lấy điện thoại run rẩy chẳng thốt nên lời..

Đây là lần đầu tiên anh nói nhiều với cô ta như vậy..Nhưng từng câu từng chữ như dao nhọn cắm vào tim cô ta..Lòng đau đến thở không nổi...lại nghe Trình Khang lạnh lùng nói tiếp..

-” Không tin thì cô cứ thử.Khôn ngoan thì nên chấm dứt những trò vớ vẩn của cô lại đi.”

Nói rồi anh lạnh lùng ngắt kết nối.

-” Á...”

Nhìn màn hình tối đen.Trần Kiều Hân nước mắt nhòe đi hét lớn ném điện thoại vào ghế..Ôm mặt khóc nức nở..Tài xế xe nhìn qua kính chỉ biết lắc đầu thờ dài..

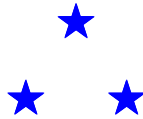
Trần Kiều Hân luôn muốn níu kéo tình cảm của hai người nhưng anh không cho cô ta cơ hội..Hình ảnh anh ân cần cưng chùi Diệp Tâm hàng giây hàng phút hàng đêm luôn hiện lên trong đầu cô ta..

Cô ta khát khao, ước mơ chỉ mong rằng một chút dịu dàng đó anh có thể dành cho cô ta như thế Trần Kiều Hân cũng mãi nguyện..

Nhưng đối với cô ta anh luôn lãnh đạm thờ ơ, lạnh lùng va bây giờ khi hai người thành người dung anh càng tàn nhẫn hơn bao giờ hết..Một chút may mắn thương cảm dành cho cô ta cũng không hề có.

Chương 48

Tiểu Ngôn

Đúng là thời gian khiến ai rồi cũng khác. Từ cỏ cây, đến đường phố rồi đến từng con người.

Từ ngày con trai ra đời đến nay đã hơn hai tháng, Trình Viện như trở thành một người khác..Thường xuyên đi trễ về sớm..Khiến các cấp dưới nhăn mặt nhịu mày mà chẳng dám than thở..

Tiểu bảo bối của Trình Gia tên là Trình Ngôn..Mới tròn hai tháng mà các đường nét rõ ràng bụ bẫm vô cùng đáng yêu, trên khuôn mặt phúng phính là đôi mắt to tròn ướt át hàng mi dài giống hệt Y Tịnh..Chiếc mũi và cái miệng khi cười không khác gì Trình Viện lúc nhỏ..Nếu Trình Ngôn là hòn ngọc trên tay Phúc Nhã thì cũng là tâm can của Trình Khiêm..Ông cung đưa cháu bảo bối này còn hơn Trình Viện lúc nhỏ..Sự dịu dàng mà chưa ai từng thấy qua bây giờ điều được mở mang tầm mắt khi ông ôm cháu trai vào lòng nâng niu từng chút..

Y Tịnh có lẽ đáng thương nhất mỗi lúc muốn ôm con trai một chút vô cùng khó khăn..Khi con trai thuộc về cô là khi nhóc con thềm sữa mẹ..Lúc đó cô mới được gần gũi cục thịt nhỏ của mình..

Lúc này đây có hai vị khách không mời mà đến..Sau khi thực hiện nghi thức chào hỏi mọi người..Diệp Tâm theo Trình Khang vào phòng em bé để ngắm Tiểu Ngôn..

Diệp Tâm hai mắt mở to, đôi mắt chớp chớp miệng nhỏ chép chép như rất thèm thùng nhìn cục thịt nhỏ đang nằm trong lòng Y Tịnh..

Cả nhà Trình Khiêm sau khi biết chuyện của Trình Khang..Đây là lần đầu tiên mọi người được gặp Diệp Tâm..Có biết qua bệnh tình của cô ngày xưa..Phúc Nhã cả Y Tịnh điều thấy thương Diệp Tâm nhiều hơn, vì khi tuổi còn quá nhỏ mà phải mất cả cha mẹ còn trải qua tháng ngày u uất khiến bản thân rơi vào tâm bệnh..Một cô gái xinh đẹp nhỏ nhắn lại phải trải qua quá nhiều tổn thương..

Họ lại càng khâm phục và cảm động tình yêu của Trình Khang đối với Diệp Tâm...

Trình Khiêm cũng rất mừng cho hạnh phúc cháu của mình..Trước mặt Diệp Tâm ông luôn hòa nhã để không hù dọa cô bé..

Trình Viện đưa mắt nhìn Trình Khang cười nhạt rồi bước đến ngồi bên cạnh Y Tịnh..

Cả nhà trải một cái thảm lông dưới sàn cùng quay quần bên cạnh Tiểu bảo bối..Trình Khiêm ngồi trên ghế ngắm cảnh ấm áp mỉm cười hạnh phúc..

Diệp Tâm nhìn cục thịt nhỏ trong lòng Y Tịnh không chớp mắt..Đưa mắt nhìn Y Tịnh, môi hồng nhỏ giọng..

-” Chị..cho Tâm bé bé nha...”

Y Tịnh lần đầu gặp Diệp Tâm cô đã thích Diệp Tâm rồi, đáng yêu đơn thuần không hề tâm cơ suy tính, tâm hồn trong sáng như một đứa trẻ..Y Tịnh mỉm cười liền gật đầu..

Trình Khang nháy mắt với Y Tịnh rồi kéo Diệp Tâm vào lòng hôn lên gò má trắng mịn ngăn cản..

-” Không được em bé không quen sẽ làm Tiểu Ngôn đau đó..”

Diệp Tâm buồn bã chu môi.

-” Tâm bé nhẹ à..sẽ không làm bé đau đâu...”

Giọng cô non nớt thương lượng làm ai cũng phì cười..Trình Viện cũng phải nhếch môi..

-” Thế em đến đây có đem quà cho Tiểu Ngôn không?”

Trình Khang cố tình trêu vợ..Diệp Tâm nghe vậy đưa mắt nhìn Y Tịnh lại hướng mắt lên Phúc Nhã thấy ai cũng đưa mắt chờ mong cô trả lời..Diệp Tâm rối rắm cúi đầu đáng thương nói...

-” Quà..quà sao..Tâm..Tâm không có mang..”

-” Ui..Lần đầu đến gặp cháu mà không mang quà.Vậy mà đòi bé..Tiểu Ngôn chắc không cho em bé đâu..”

Trình Viện bây giờ mới biết em trai của mình cũng tà ác thích ức hiếp người khác như vậy...Trình Khang thay đổi thật rồi.Nhưng chỉ đối với Diệp Tâm mà thôi..Diệp Tâm nghe anh nói thế.Mếu máo chẳng biết làm sao..Thoát khỏi vòng ôm của anh, bò đến bên cạnh Y Tịnh..Cúi người xuống sát mặt cục thịt nhỏ sờ sờ má bé..Cô chép miệng nghiêm túc mà nói..

-” Tiểu Ngôn ngoan..Cho Tâm bé nhé..Lần sau Tâm sẽ mua quà cho cháu nè..À..nhà Tâm có ngôi sao..Có rất nhiều gấu bông nữa...Sẽ cho Tiểu Ngôn hết...”

-” Haha...”

Cả nhà phá lên cười Phúc Nhã vỗ lấy đầu Diệp Tâm luôn miệng nói..

-” Con bé thật đáng yêu..Trình Khang trêu cháu đấy..Được gọi Tiểu Tịnh con cho Tiểu Tâm bế đi..”

Y Tịnh cũng cười không ngừng..

Trình Khang sáp đến kéo Diệp Tâm vào lòng.Chỉ Diệp Tâm cách bế bé...

-” Này em nghiêng cái tay này xuống..Đúng rồi nhẹ nhàng thôi..”

-” Hi hi..Đáng yêu quá..Khang..Tiểu Ngôn cười với Tâm nha..”

Diệp Tâm được bế Tiểu Ngôn vào lòng, tay nâng niu chẳng dám động đậy..Khuôn mặt xinh đẹp hiện rõ sự thỏa mãn, miệng cười chẳng khép lại được..

Y Tịnh đưa mắt nhìn Trình Viện hai người nhìn nhau cười ẩn ý..

Hình ảnh Trình Khang bao bọc Diệp Tâm và Tiểu Ngôn vào lòng rất đẹp..Khiến Trình Viện phải thốt lên.

-” Hai người thích vậy.Cũng sinh một đứa đi..”

Diệp Tâm vừa nghe Trình Viện nói, cô liền ngẩng mặt nhìn Trình Khang..Cô đã từng xem phim nha, cô biết sinh em bé là sao nè..

Trình Khang béo lấy má vợ nhắc nhở.

-” Không muốn bế Tiểu Ngôn nữa à..”

-” Bé...Tâm bế mà...”

Giống như sợ ai giành khôn bằng, dựa sát mặt mình vào hôn nhẹ vào khuôn mặt đáng yêu của cục thịt nhỏ rồi thích thú cười khúc khích.

Trình Khang lúc này mới nhướn mày nhìn Trình Viện..

-” Anh đừng dạy hư vợ em..Cô ấy còn nhỏ “

Trình Viện khinh thường hừ mũi..giang tay ôm Y Tịnh vào lòng...

Trình Khang cúi đầu nhìn cô ngốc nào đó đang vui vẻ cưng nựng Tiểu Ngôn..Lại nghĩ vợ của anh còn nhỏ thế mà, cô chỉ mới hết bệnh chưa hưởng thụ hết cuộc sống này đã bắt cô làm mẹ, anh không đành lòng..Mà hơn ai hết anh là người biết rõ mang thai vất vả ra sao..Chuyện con với anh có cũng được không có cũng chẳng sao..Cái anh lo lắng là sức khỏe của cô.Bây giờ anh chỉ muốn cùng cô hưởng lấy cuộc sống hạnh phúc ngọt ngào của hai người mà thôi.

Chương 49

Màu Sắc Hạnh Phúc (Kết)

Bầu trời hôm nay trong xanh hơn bao giờ hết, ánh nắng ấm áp dịu dàng chen qua từng kẽ lá..Không khí cuối năm cũng dễ chịu hơn với khí lạnh của mùa đông tràn về..

Nhưng không khí càng vui vẻ hơn chính là ngày cưới của Trình Khang và Diệp Tâm.

Phải khó khăn lắm mọi người mới thuyết phục được Trình Khang chịu tổ chức hôn lễ..Không phải Trình Khang không muốn nắm tay người vợ mà mình yêu thương sánh bước lên thảm đỏ..Nhưng anh đã từng cưới một lần rất hiểu rõ hôn lễ rườm rà, nhiều nghi lễ rắc rối ra sao..Mà anh lại không nỡ để cho Diệp Tâm vất vả..

Cuối cùng hai nhà phải hứa cắt bỏ những chi tiết rườm rà không cần thiết.Số khách mời chỉ mời những người quen thân thiết giới hạn.Trình Khang và Diệp Tâm cũng sẽ không cần đi mời rượu, dẫn đo suy nghĩ anh mới chấp nhận..

Nhưng anh sai rồi vì bây giờ anh đang vô cùng hối hận. Trình Khang buồn bực ngồi trong phòng thay đồ..Khí chất ngời ngời, toàn thân là bộ vest màu trắng sang trọng.

Có điều khuôn mặt đẹp trai lại tối sầm, mày đen cau lại bộ dáng nôn nóng của anh chẳng phù hợp với dáng vẻ bên ngoài..

Trình Khang đưa tay nhìn đồng hồ, anh cũng chẳng biết đây là lần thứ mấy anh nhìn vào mặt kính chứa những con số..

Trình Viện môi nhếch nhẹ, ngồi đối diện chân gác lên bàn bộ dáng như đang xem kịch vui..Lắc lắc ly rượu đỏ cười cười..

-" Chỉ mới một đêm mà Cậu làm như hai người bị chia cắt mười năm không bằng."

Trình Khang càng nghĩ càng buồn bực không biết ai lấy đâu ra cái phong tục quái quỷ gì nữa.Trước ngày cưới không cho anh và vợ của anh gặp mặt nhau..Diệp Tâm bị đưa về Diệp gia, nói gì nào là đúng giờ hai vợ chồng mới gặp được nhau nếu không sẽ không may mắn..

Cả đêm anh trần trọc không ngủ được. Có bao giờ Diệp Tâm rời xa anh lâu như vậy đâu. Không biết cô có khóc hay ngủ không được ăn không ngon giống anh không đây....

Trình Khang đã buồn phiền không thôi còn bị Trình Viện châm chọc anh câu giận nói..

-” Anh làm sao hiểu được cảm giác này..

Không phải sau khi cưới anh con bỏ đi biệt một tháng sao. Bị ép cưới khác với tự nguyện mà..”

Trình Viện lườm lấy anh..

-” Tôi cứ tưởng cưới lần hai cảm giác đã quen “

Chẳng ai chịu thua ai.. Trình Khang nghe Trình viện nói có chút sừng sốt.. Anh nói Trình Viện mà không nghĩ lại mình lúc cưới Trần Kiều Hân.. Anh chẳng hề có thái niệm giờ giấc như một con rôi ai bảo gì làm đó.

Chẳng chờ mong hay có cảm xúc gì khác là chán ghét..

Trình Khang ngậm miệng chẳng thềm nói nữa.. Vì bây giờ anh thật sự rất nhớ bảo bối của anh rồi..

Nếu bên Trình Khang không khí chẳng vui vẻ gì.. Bên phòng Diệp Tâm càng nhốn nháo hơn bao giờ hết..

Diệp Tâm trên người là chiếc váy cưới trắng

bồng bênh, cổ áo trễ vai khéo léo khoe bờ vai trắng mịn.. Mái tóc được vấn cao đánh rối phía trước những loạn tóc mây được thả nhẹ hai bên gáy tai, trên đầu đội chiếc vương miện nạm đầy kim cương cùng voan lưới bông dài phía sau.. Khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng nhìn Diệp Tâm xinh đẹp lung linh không khác gì một nàng công chúa kiêu diễm bước ra từ những câu truyện cổ tích.

Có điều lúc này Diệp lão gia và Diệp Ngạn đang phát điên chẳng biết phải làm sao với cô..

-” Ông.. Tâm không cưới nữa đâu.. Híc.. Cho Tâm gặp chồng Tâm nha...”

Diệp Tâm méo môi hai tay xách lấy váy cưới chỉ muốn ra khỏi phòng để đi tìm Trình Khang..

Từ tối hôm qua bọn họ tổn biết bao nhiêu là thời gian mới dụ dỗ đưa Diệp Tâm về Diệp Gia. Cô cũng đã nghe mọi người giải thích phong tục này nọ...

Nhưng không ngờ đã lâu vậy cô vẫn không gặp được Trình Khang..

Bây giờ cái gì cô cũng không muốn nghe..Chỉ muốn gặp chồng mình ngay mà thôi..

Diệp Tâm rất rất nhớ, vô cùng nhớ nha..!

Diệp lão gia giơ tay ra cản đường..Về mặt bắt đắ dĩ thờ dài lần thứ mấy ông cũng không đếm được, xuống nước nài nỉ cháu gái..

-” Tiểu Tâm ngoan..Một chút..một chút nữa thôi..Ông sẽ cho cháu gặp chồng cháu..”

Diệp Tâm nào nghe bĩu môi, hếch mũi muôn vạn biểu cảm..

-” Ông nói dối..Câu này ông nói bao nhiêu lần rồi nha....Từ tối giờ lúc nào ông cũng nói thế mà có cho Tâm gặp đâu..Híc..”

Diệp lão gia ho khan sờ mũi..Quay sang kéo tay con trai mình nhờ Diệp Ngạn tiếp ứng..

Diệp Ngạn háng giọng bước đến nắm tay Diệp Tâm dỗ dành..

-” Ông nội không nói dối cháu đâu.Một chút nữa chú sẽ đưa cháu đi gặp Trình Khang được không..?”

-” Không được..hức..hức Tâm muốn ngay bây giờ...ngay bây giờ...hức...Không chịu đâu...Ông ơi...”

Diệp Tâm dậm chân bắt đầu nháo nhào..

Diệp Ngạn bắt lực tay chân luống cuống đưa mắt nhìn Diệp Lão gia..Hai người nhăn mặt chẳng biết làm sao...

May sao lúc này cửa mở ra có một đám người đi vào..

Diệp Lão gia như hụt được vàng mừng rỡ nói với Phúc Nhã..

-” Trình phu nhân bà nói với con bé dùm tôi với.Nó một hai đời đi gặp chồng nó...Haiz.. Tôi thật sự hết cách..”

Trương Tuyết Hoa bị ông làm lơ,mím môi sắc mặt hậm hực buồn bực trong lòng..Hôm nay là ngày cưới Diệp Tâm và con trai bà ta..Mà làm như ngày cưới của con trai Phúc Nhã không bằng.Ai cũng réo tên bà ấy là thế nào..Chỉ hận nhất là đứa con dâu ngốc nghếch kia..Diệp Tâm không cho bà chạm vào cô dù ai khuyên ngăn thế nào cô vẫn không nghe.Mà lạ nhất là Trình Khang anh lại không khuyên giải bọn họ cũng đành bất lực.

Y Tịnh mím môi cười, ôm lấy Tiểu Ngôn cùng mẹ chồng bước đến..

Chẳng hề để Trương Tuyết Hoa vào mắt..

Diệp Tâm vừa thấy Y Tịnh và Phúc Nhã liền mếu máo nắm tay hai người tiếp tục làm nũng. Hai mắt cũng long lanh ánh nước nhìn rất đáng thương..

-” Bác gái..Chị..Giúp Tâm tìm chồng Tâm đi..Híc..nhớ lắm..Tâm nhớ anh ấy lắm...”

Ai cũng biết Diệp Tâm sống không thể thiếu Trình Khang được. Bây giờ mới được chứng kiến. Mà có nào một mình Diệp Tâm. Bọn họ cũng từ phòng Trình Khang mới ra..Trình Khang cũng chẳng khá hơn tí nào.

Nếu người gác cửa không phải là Trình Viện chỉ sợ Trình Khang đã tông cửa đi tìm Diệp Tâm từ đời nào..

Phúc Nhã sửa lại váy áo cho Diệp Tâm, cười khẽ yêu thương nói..

-” Rồi. Bây giờ cháu ngồi xuống, để cho người ta chỉnh lại y phục và trang phục một chút..

Sau đó Bác sẽ đưa cháu đi gặp Trình Khang...”

Bà nháy mắt với Y Tịnh..Y Tịnh gật đầu đưa Tiểu Ngôn đang bi ba bi bô cho bà bế, nắm tay Diệp Tâm đi về phía bàn trang điểm, kéo ghế cho cô ngồi xuống, dịu dàng nói..

-” Lúc này chị có gặp Trình Khang. Anh ấy hỏi em làm cô dâu có xinh đẹp không..Chị nói Tiểu Tâm nhà ta rất xinh đẹp..Em xem em nháo một hồi khăn voan đã bị lệch hết rồi..Em chỉnh sửa lại một chút..Để một hồi gặp Trình Khang..Anh ấy phải ngạc nhiên mà tấm tắc khen rằng Tâm Tâm thật đẹp..”

Diệp Tâm đưa đôi mắt to tròn đầy ngây thơ nhìn Y Tịnh, chu môi hỏi.

-” Có thật không ạ...?”

Y Tịnh gật đầu cười thật tươi..

-” Thật mà..Ngồi ngoan cho họ trang điểm lại cho em nhé. “

Diệp Tâm liền gật gật đầu, để người trang điểm chỉnh trang lại cho mình..

Diệp lão gia cùng Diệp Ngạn thở phào gật gật đầu cảm ơn Phúc Nhã và Y Tịnh...

Đúng giờ lành, chuẩn bị ra cử hành hôn lễ..

Mọi người mở cửa đưa Diệp Tâm bước ra, Y tịnh một bên đỡ lấy váy cưới cho Diệp Tâm dễ duy chuyển..

Khi họ chưa ra khỏi cửa đã nghe tiếng bước chân dồn dập..Không cần suy nghĩ cũng biết là ai..Chưa được mấy giây Trình Khang đã xuất hiện ở cửa..Ánh mắt anh dịu dàng, âm áp nhìn Diệp Tâm không thể chứa bất cứ ai được nữa..

-” Khang..Khang..hức...”

Diệp Tâm gặp được anh đôi mắt sáng rực liền chạy đến ôm chầm lấy Trình Khang nũng nịu trách hờn..

-” Ghét..ghét lắm..Anh đi đâu cho Tâm đợi lâu quá nha..hức...”

Trình Khang giang tay ôm vợ vào lòng hôn lên tóc lên trán cô..Thì thào như đang kiềm chế tâm tình..

-” Xin lỗi..xin lỗi em Tâm Tâm..”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau cười thở dài lắc đầu..Dời bước đi trước để vợ chồng nhà này ôm ấp một chút sau một ngày không gặp...

Dưới ánh nến ấm áp và lung linh hòa vào màu sắc trắng hoa linh lan, nhỏ nhắn, xinh xắn, dễ thương như những chiếc chuông nhỏ.

Nó tượng trưng cho sự ngọt ngào, khiêm tốn, thuần khiết và hy vọng..Cùng sắc màu của đèn thủy tinh dung hòa vào nhau một cách hoàn mỹ,

Dưới sự mong chờ của tất cả mọi người, Diệp Tâm được Diệp Ngạn dắt tay chậm rãi tiến về lễ đường.Váy cưới trắng tinh khiết lả lướt trên nền đất, cô dâu y hệt như một thiên thần xinh đẹp động lòng người..Trình Khang nhìn vợ đến ngẩn ngơ..

Diệp Tâm nở nụ cười bẽn lễn vô cùng đáng yêu..đoạn đường tuy không dài nhưng giờ phút này Trình Khang thấy nó sao dài vô tận..Anh hồi hộp anh mong chờ chỉ muốn nắm lấy tay vợ anh ngay mà thôi...

Cuối cùng cũng tới nơi, Diệp Ngạn mỉm cười đặt tay Diệp Tâm vào tay Trình Khang..

-” Chúc các con hạnh phúc viên mãn”

Trình Khang mỉm cười nói cảm ơn..

Xúc động nắm lấy tay Diệp Tâm..Không kiềm chế được hôn nhẹ lên môi hồng đang cười tủm tỉm, khàn giọng..

-” Tâm Tâm.Em thật đẹp..”

Diệp Tâm nhoẻn miệng cười càng rạng rỡ hơn..

Dưới thánh đường thiên liêng, trước sự chứng kiến của chúa cùng các khách mời hai người hạnh phúc trao nhau lời thề và trao nhẫn cho nhau...

Diệp Tâm ngây ngô làm theo những gì Trình Khang dạy trước đó..Trình Khang cười khẽ vợ anh giỏi nhất là việc học theo người khác và có trí nhớ vô cùng tốt, anh dạy gì cô điều nhớ rất rõ..Sau khi Trao nhẫn cưới Trình Khang xúc động nói..

-” Vợ à..Anh rất yêu em “

Ai cũng nghĩ Diệp Tâm sẽ cảm động rồi nghẹn ngào trao lại lời yêu nồng nàn cho chồng mình.

Cả khán đài chờ đợi thấy Diệp Tâm bước đến ôm lấy mặt Trình Khang nhoe nhoẹt miệng cười tủm tỉm lại nói..

-” Tiếp theo là hôn nha..Cái này Tâm biết nè...Để Tâm làm cho...”

Trình Khang dở khóc dở cười, chưa kịp định thần đã bị cô ngốc nào đó cưỡng hôn..

Cả khán phòng cười ồ lên về độ đáng yêu của Diệp Tâm..khóe mắt Trình Khang hiện lên ý cười ôm sát vợ vào lòng đối khách làm chủ trao cho cô nụ hôn nồng nàn hạnh phúc nhất dưới trần vũ tay chúc mừng không ngớt....

Một hôn lễ biết bao là bất ngờ và cảm xúc, để không gian hai người không bị làm phiền sau hôn lễ Trình Khang liền lên đưa Diệp Tâm hưởng tuần trăng mật tại Nauy..Khi người lớn trong nhà hay tin bọn họ đã ở trên máy bay...

Mùa đông đến vương quốc Na Uy du lịch là điều tuyệt vời nhất là..Trình Khang đã bao lần muốn đến đây để ngắm cực quang từ đêm cho đến lúc rạng đông một hình ảnh tuyệt đẹp và hiếm hoi của tự nhiên. Nhưng chưa có cơ hội..Cho nên hôm nay được đưa Diệp Tâm theo càng làm cho anh rất hạnh phúc và thỏa mãn..

Hai người trong trang phục đậm chất mùa đông.Diệp Tâm được anh bao bọc trong áo lông dày rộng chỉ chừa ra khuôn mặt trắng hồng xinh đẹp...

Ngồi trên dải núi cao của thảo nguyên mênh mông sắc màu của ánh sáng trên bầu trời về đêm một hiện tượng kì lạ nhưng vô cùng đẹp mắt một sự kì diệu của đất trời...

-” Khang..đẹp..đẹp quá..”

Diệp Tâm được anh ôm trong lòng miệng nhỏ phả ra hơi lạnh, không ngừng nở nụ cười thích thú...

Trình Khang mỉm cười..cạ mặt mình vào mặt của Diệp Tâm thì thầm..

-” Không đẹp bằng em..”

Niềm hạnh phúc chẳng thể nói bằng lời..

Môi tím tới môi, mút lấy làn môi lành lạnh như kem của cô sưởi ấm cho cô và cả anh

..Nụ hôn nồng nàn dưới sắc màu của quang cực càng thêm lung linh mờ ảo làm sao...

Trong lúc này hai linh hồn như hòa làm một. Diệp Tâm có ngây thơ đến mấy cũng cảm nhận rất rõ được hạnh phúc ngập tràn trong lòng mình còn lan tỏa ra xung quanh..

Bàn tay nhỏ nín lấy áo lông dày của anh mắt nhắm lại hưởng thụ giây phút tuyệt vời này...

Qua ba mươi năm trải qua cuộc sống trăm mối chua cay. Từ ngày gặp được cô anh mới cảm nhận rõ hạnh phúc là gì, tương lai ra sao.. Thì ra trên đời này nếu duyên phận không phải là cô thì nhất định cũng không phải là người khác. Chắc chắn là như vậy. Vì anh đã phí phạm ba năm để thử rồi còn gì..

Trăm lồi đi chỉ mong một lồi về, vạn người nhớ không bằng một người thương. Chính là như vậy!

Tâm Tâm Anh Yêu em..!!